

Rozhovor s Mons. Schneiderom: Je v rozpore s Božím zjavením tvrdiť, že Boh chce rozmanitosť náboženstiev

9. júla 2020 ✝ Cirkev ✝ Rozhovory

Mons. Athanasius Schneider, pomocný biskup z Kazachstanu nemeckého pôvodu, nám poskytol rozhovor na závažné témy súčasnosti aj minulosti: „Už teraz je zrejmé každému, kto ešte kriticky a nezávisle uvažuje, že Európska únia sa stáva akýmsi novým Sovietskym zväzom.“



Mons. Schneider

Vaša Excelencia, predovšetkým sa vám chceme poďakovať, že ste si našli čas a poskytli rozhovor portálu Christianitas. Od svojho založenia sa náš portál venuje obrane katolíckej viery. Pravdy viery a odovzdávanie katolíckej Tradície v Cirkvi sú vo veľkej kríze. Aké sú podľa vás jej hlavné príčiny?

Najhlbším alebo časovo najvzdialenejším koreňom súčasnej krízy viery je naturalistické a antropocentrické hnutie 15. storočia nazývané „renesancia“ alebo „humanizmus“, ktoré už bolo intelektuálne pripravené nominalizmom vo filozofii. Aspekty prírody, stvorenstva, času, aktivizmu boli umiestnené do centra myslenia, umenia a životného štýlu, v dôsledku čoho došlo k oslabeniu zmyslu pre to, čo je nadprirodzené a večné.

Jed vo víre intelektuálneho a kultúrneho humanizmu sa prejavuje v subjektivizme, podľa ktorého mierou pravdy a dobra je človeka, rozum a jeho prirodzené túžby. Hoci tento postoj nebol takto jasne vyjadrený vo svojich začiatkoch v 15. storočí, začal byť konkrétnejší až po náboženskej revolúcii Martina Luthera, v ktorej sa **subjektivismus stal kritériom interpretácie Božského zjavenia**, najmä Svätého písma. Za zvodnými „sloganmi“ „sola gratia“, „sola fides“, „sola scriptura“ Martina Luthera sa skrýval antropocentrizmus, nadvláda „ega“ v oblasti náboženstva a s tým relativizmus.



Jedným z najväčších propagátorov filozofického a náboženského relativizmu bol protestantský filozof Hegel, ktorého filozofiou sa v 19. storočí nakazila časť katolíckych duchovných a teológov, ktorí v Katolíckej cirkvi vyvolali hnutie nazývané „modernizmus“. Pápežovi Piovi X. sa tento „rezervoár“ všetkých heréz, ako ho nazval, podarilo energicky potlačiť. Niektorí modernistickí kňazi a učelia teológie začali svoje modernistické názory skrývať a navonok predstierali ortodoxiu. Pri ďalších pápežoch sa mnohým z nich podarilo stať biskupmi a kardinálmi. Ďalšou paralelnou príčinou teologického modernizmu bol postoj kňazov, ktorý našiel svoj výraz na konci 19. storočia vo Francúzsku v hnutí zvanom „*ralliement*“.

Bohužiaľ, pápež Lev XIII., tento postoj uložil veriacim a duchovným vo Francúzsku. „*Ralliement*“ v podstate znamenal mentálny postoj dosiahnuť za každú cenu zmier s politickou autoritou. Klerici, ktorí si osvojili takého ducha, oslabili v sebe postoj kresťanskej odhodlanosti voči svetu a vo vzťahu k nemu začali pociťovať komplex menejcennosti.

Ešte pred Druhým vatikánskym koncilom značná časť episkopátu biskupstva cítila komplex menejcennosti vo vzťahu k svetu a usilovala sa vzbudiť v ňom sympatiu. Druhý vatikánsky koncil bol teda katalyzátorom, vďaka ktorému sa biskupom, kardinálom a teológom, čiastočne krypto-modernistom a čiastočne zasiahnutým duchom politického kompromisu, podarilo do koncilových dokumentov dostať niektoré teologicky nejednoznačné vyhlásenia. Tieto v posledných desaťročiach výrazne poznamenali život Cirkvi a dokonca aj teologickú formáciu generácie kňazov a biskupov a vytvorili priestor pre teoretický a praktický relativizmus týkajúci sa pravdy jedinečnosti Viery a Katolíckej cirkvi, pokiaľ ide o primát nadprirodzena a posvätnosti, modlitby, asketizmu a pokánia. Takýto čiastočný teologický relativizmus, antropocentrická liturgia a pohltie politickými, pozemskými a materiálnymi záležitosťami oslabili a deformovali vieru mnohých veriacich, kňazov a dokonca aj biskupov.

Zmeny ovplyvnili všetky aspekty života Cirkvi: teológiu, liturgiu a morálku. Vyzerá to, ako keby sme boli v inej Cirkvi, než v ktorej žili naši starí rodičia. Je zmena taká hlboká, že ju možno nazvať revolúciou, alebo môžeme hovoriť iba o reforme?

U takmer všetkých aspektov Cirkvi došlo k drastickým zmenám, aké nemajú obdobu. Už navonok mali inovácie jasnú revolučnú pečať. K najviditeľnejšej revolúcii došlo v liturgii svätej omše. Keďže svätá omša je živým centrom života Cirkvi a každého veriaceho, revolúcia uskutočnená v tejto oblasti mala najďalekosiahlejšie a najrozhodujúcejšie dopady na vieru a zbožnosť duchovenstva a veriacich. Cirkev je vo svojej prirodzenosti organická a rastie organickým a takmer nepostrehnuteľným spôsobom, ako o tom píše v spise *Commonitorum* svätý Vincent Lérinský, cirkevný otec z 5. storočia: „Rast náboženstva v duši musí byť analogický rastu tela, ktoré, aj keď v priebehu rokov sa vyvíja a dosahuje svoju plnú veľkosť, zostáva stále to isté. Medzi kvetom mladosti a dospelosťou je veľký rozdiel; avšak tí, ktorí boli kedysi mladí, sú tí istí aj teraz, keď už zostarli, avšak napriek tomu, že ich postava a vonkajšia podoba sa zmenili, ich povaha je však jedna a tá istá, aj osoba je jedna a tá istá. Končatiny dieťaťa sú malé, u mladého muža veľké, ale dieťa a

mladý muž sú jedna a tá istá osoba. Dospelí muži majú rovnaký počet kĺbov, ako keď boli deťmi; a pokiaľ by aj v dospelosti im pribudli nejaké údy, tieto už jestvovali v embryu, takže v starobe u nich nevzniklo nič nové, čo by neboli mali už v latentnej forme, keď boli deťmi. Toto je teda bezpochyby ozajstné a legitímne pravidlo napredovania, toto je ustanovený nádherný poriadok rastu, ktorý v dospelosti rozvíja v človeku tie časti a formy, ktoré Stvoriteľova múdrosť už v detstve sformovala.“ (*Commonitorium*, 23)

Zlomy vo viere a v spôsobe slávania tajomstiev viery sú proti organickej povahe Cirkvi a Magistérium Cirkvi ich nikdy nepodporovalo a neschvaľovalo. Zlomy a drastické inovácie neberúce do úvahy osvedčenú cirkevnú Tradíciu, boli vždy charakteristické pre heretikov. Už v treťom storočí pápež sv. Štefan I. povedal: „Vo viere a disciplíne Cirkvi nemajú miesto inovácie, pokiaľ nie sú súčasťou Tradície“ (*Nihil innovetur, nisi quod traditum est*). Svätý Vincent Lérinský sformuloval stále platný princíp ozajstného katolíckeho rozvíjania viery a liturgie, keď hovorí: „Ale niekto azda povie: v Kristovej Cirkvi nejestvuje pokrok? Pokrok určite jestvuje, dokonca mimoriadne veľký. Pretože kto je taký závistlivý voči druhým a taký nenávisťný voči Bohu, že sa ho snaží zakázať? Musí to však byť pokrok [*profectus*] v pravom slova zmysle a nie zmena [*permutatio*] vo viere. Pretože pokrok znamená, že vec sa v sebe rozširuje, zatiaľ čo pri zmene sa vec premení na čosi iné [*aliquid ex alio in aliud*]. Preto je potrebné, aby porozumenie, poznanie a múdrosť rástli [*crescat*] a intenzívne napredovali [*proficiat*] u jednotlivcov aj v komunite, u jednej osoby, ako aj v celej Cirkvi, a to postupne v priebehu vekov a storočí. Tento pokrok sa však musí dosiahnuť podľa jeho vlastného typu, to znamená v súlade s rovnakou doktrínou, v tom istom zmysle a v rovnakom posúdení“ (*Commonitorium*, 23).

Skutočná reforma spočíva v tom, že viera je vyjadrená jasnejšie, presnejšie a vyhýba sa nejasnostiam. Že v liturgii sú posvätnosť, úcta, nadprirodzeno viac zdôrazňované. Že v živote duchovenstva a rehoľníkov a rehoľníčok sa zdôrazňuje prísne dodržiavanie modlitby, asketizmu, pokánia, vyhýbanie sa svetskosti. Cirkev musí byť odvážnejšia a nebojácnejšia pri ohlasovaní Krista ako jediného Spasiteľa ľuďom všetkých náboženstiev a do celého sveta. Cirkev sa musí zbaviť komplexu menejcennosti voči neveriacemu svetu a politickej moci. Cirkev by sme mali vidieť v živote jej kňazov.

Ako som už spomenul, inovácie po Druhom Vatikánskom koncile priniesli do života Cirkvi opak toho, čo by mala priniesť skutočná reforma.

Takmer pred štyridsiatimi rokmi biskup, ktorý bol veľký misionár a účastník Druhého vatikánskeho koncilu, situáciu v Cirkvi zhodnotil slovami: „Záplava novôt, ktoré episkopát prijal, záplava pustošiaca všetko, čo jej stálo v ceste – vieru, morálku, cirkevné inštitúcie – nestrpela nijakú prekážku, nijaký odpor. Ruiny sa hromadia: ateizmus, nemorálnosť, odpad od Cirkvi, úbytok rehoľných a kňazských povolaní je taký výrazný, že biskupi sa začínajú vážne znepokojovať.“

Nezabudnuteľné zostávajú slová, ktorými Pavol VI. poctivo diagnostikoval stav duchovného zdravia Cirkvi: „Mysleli sme si, že v Cirkvi po koncile nadíde slnečný deň. Namiesto toho zažívame mraky, búrky, temnotu.“ (Kázeň 29. júna 1972).



Katolícka cirkev vždy kládla veľký dôraz na význam sviatostného manželstva a jeho nerozlučnosť. V posledných rokoch sme však svedkami, že táto pevnosť, ktorú stále bránil sv. Ján Pavol II., je ustavične napádaná dokonca aj znútra Cirkvi. Je možné, aby Cirkev zmenila svoje učenie o manželstve? A akú rolu v tejto záležitosti zohráva *Amoris laetitia*?

Amoris laetitia nie je encyklika, ale iba apoštolská exhortácia, a teda má nižšiu doktrínálnu hodnotu. Cirkev nemôže nikdy zmeniť učenie o manželstve, pretože toto učenie je učením samotného Boha a Cirkev nemá právomoc meniť Božie zjavenie. Trik pri pripúšťaní osôb k Eucharistii, ktoré nežijú v platnom manželstve, spočíva v tom, že vraj doktrína sa nemení, iba prax. Takáto metóda je však podvod. Ak akceptujeme takúto prax a ak chceme byť intelektuálne poctiví a rešpektovať zákon neprotirečenia, musíme akceptovať aj z toho vyplývajúce logické závery: šieste Božie prikázanie, ktoré zakazuje akýkoľvek sexuálny akt mimo rámca platného manželstva, by už nebolo všeobecne platné, ale pripúšťalo by výnimky. V takomto prípade by to znamenalo, že by rozvedení mohli spolu pohlavne žiť, ba dokonca by ich k tomu bolo treba povzbudzovať, aby im to pomohlo udržať „vzájomnú vernosť“ (porov. *Amoris Laetitia*, 298). Ako môže existovať „vernosť“ v životnom štýle, ktorý priamo odporuje vyjadrenej Božej vôli? Povzbudzovať a legitimizovať činy, ktoré sú, a ako také aj vždy budú, v rozpore s vôľou Božou, by však znamenalo protirečiť božskému zjaveniu. Slová samotného Krista: „Čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje“ (Mt 19, 6) by sa už nevzťahovalo vždy a na všetkých manželov bez výnimky.

Dodržiavanie šiesteho Božieho prikázania a nerozlučnosť manželstva by sa stalo ideálom, ktorý by neboli schopní dosiahnuť všetci, iba určitá elita. Nekompromisné Kristove slová prikazujúce ľuďom, aby vždy a za každých okolností dodržiavali Božie prikázania, ba dokonca aby preto aj niečo vytrpeli, inými slovami, aby vzali na seba kríž, by už neboli platné ako absolútna pravda: „A ak ťa zvädza na hriech tvoja pravá ruka, odtni ju a odhod' od seba, lebo je pre teba lepšie, ak zahynie jeden z tvojich údov, ako keby malo ísť celé tvoje telo do pekla“ (Mt 5, 30).

Dovoliť párom žijúcim v „neregulárnych zväzkoch“ pristupovať k svätému prijímaniu a dovoliť im praktizovať činy, ktoré sú vyhradené manželom v platnom manželstve, by znamenalo uzurpáciu moci, ktorá nepatrí nijakej ľudskej autorite, pretože by šlo o prejav domýšľavosti a snahy korigovať samotné Božie Slovo.

Písali sme o dokumente z Abú Zabí, ktorý ste kritizovali. Hovorí o náboženskom pluralizme ako o Božom zámere či o jeho vôli. Môže sa veriaci katolík stotožniť s takouto myšlienkou?

Najklamnejším a najnebezpečnejším tvrdením v dokumente Abú Zabi o „Ľudskom bratstve pre svetový mier a spolužitie“ (podpísanom pápežom Františkom a veľkým imámom Al-Azhar Ahmadom Al-Tayyebom) je: Pluralizmus a rozličnosť náboženstiev, farby pleti, pohlavia, rasy, jazyka existuje, lebo ho Boh chcel vo svojej múdrosti, s ktorou stvoril ľudské bytosti. Božská Múdrost je zdrojom, z ktorého vychádza právo na slobodu vierovyznania a slobodu byť rozdielni.“ Je v rozpore s Božím zjavením tvrdiť, že tak ako Boh pozitívne chce rozdielnosť medzi mužským a ženským pohlavím, tak ako chce rozličnosť národov, že rovnako chce aj rozmanitosť náboženstiev.



Význam pojmu „viera“ je daný samotným Ježišom Kristom, teda Božím zjavením. Iba „jeden je Pán, jedna viera, jeden krst“ (Ef 4, 5), „lebo nie všetci veria“ (2 Sol 3, 2) Ježiš Kristus, vtelený Syn Boží, je „pôvodca a zavŕšiteľ viery“. (Hebr 12, 2) Kto neverí v Ježiša Krista, Syna Božieho, nemá vieru a nepáči sa Bohu, ako hovorí Pán: „Kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno Jednorodeného Syna Božieho“ (Jn 3,18) a „kto Synovi neverí, neužije život a spočinie na ňom Boží hnev“ (Jn 3, 36). Katechizmus Katolíckej cirkvi hovorí: „Pre kresťana je viera v Boha neoddeliteľne spojená s vierou v toho, ktorého on poslal: v jeho milovaného Syna, v ktorom má zaľúbenie. Boh nám povedal, aby sme ho počúvali. (porov. Mk 1, 11) Kristus sám povedal svojim učeníkom: „Veríte v Boha, verte aj vo mňa.“ (Jn 14, 1) (KKC č. 151) „Viera“ a „veriť“ neznamena poznanie Boha prirodzeným svetlom rozumu, ale nadprirodzený dar Boha „vzbudený a podporovaný božskou milosťou, prijímanie viery počúvaním a uverením, že je to pravda, čo bolo zjavené a prisľúbené.“ (Tridentský koncil, dekrét o ospravedlnení, sedenie 6, kap. 6). Cirkev vždy učila s Prvým vatikánskym koncilom, že „situácia tých, ktorí nebeským darom viery prijali katolícku pravdu, nie je v žiadnom prípade rovnaká ako situácia tých, ktorí vedení ľudskými názormi nasledujú falošné náboženstvo“ (Dogmatická konštitúcia „Dei Filius“, kap. 3)

Dokument Abú Zabi hovorí o „základe našej spoločnej viery v Boha“. Avšak nasledovníci islamu vidia Boha ako vzdialeného, bez akéhokoľvek osobného vzájomného vzťahu, čo je veľmi chybná predstava o Bohu. Značná časť moslimov má skreslený a falošný obraz o Bohu ako bytosti, ktorá s nami nedokáže osobne komunikovať, a ktorú nemôžeme skutočne a osobne milovať ako nášho Otca a nášho Vykupiteľa.

Treba sa vyhýbať akémukoľvek tvrdeniu, ktoré by čo i len trochu mohlo oslabiť alebo zahmlievať božsky zjavenú pravdu, že náboženstvo zrodené z viery v Ježiša Krista, vteleného Syna Božieho a jediného Spasiteľa ľudstva, je jediným náboženstvom, ktoré Boh pozitívne chcel.

Začiatkom tohto roka svet s napätím očakával výsledok tzv. Amazonskej synody. Jedna z diskutovaných otázok sa týkala dobrovoľnosti kňazského celibátu v Amazonskom regióne. Tento návrh však nakoniec nebol v dokumente schválený. Jestvuje podľa vášho názoru nebezpečenstvo, že dobrovoľný celibát bude povolený, alebo môžeme očakávať ďalšie útoky na povinný celibát? Aký je váš názor na záväzný charakter kňazského celibátu?

Po zverejnení postsynodálnej apoštolskej exhortácie *Querida Amazonia* sme svedkami udalosti, ktorá svojimi okolnosťami a reakciami je trochu podobná situácii po zverejnení encykliky *Humanae vitae* v roku 1968 pápežom Pavlom VI. Postoj pápeža Františka ku kňazskému celibátu a k ordinácii žien je úľavou pre všetkých ozajstných katolíkov, duchovných i laikov. Petrova skala, ktorá bola v priebehu súčasného pontifikátu takmer nepretržite zahalená v hmle, sa aspoň na nejaký čas stala skalou v príboji odolávajúcou tlaku nárazových vln, osvetlená lúčom Kristovho božského prísľubu. Vo svetle dobre organizovaných útokov na depozit viery a na to, čo je skutočne katolícke, odmietnutie pápežom Františkom oslabovať alebo meniť zákon kňazského celibátu a schváliť diakonskú vysviacku žien, má historický význam a zaslúži si uznanie a vďaka od všetkých pravých synov a dcér Cirkvi. Pápežov postoj frustroval mnohých vplyvných účastníkov Amazonskej synody. Ich mrzutosť odhaľuje skutočnosť, že v skutočnosti im nejde o ľud Amazónie a o jeho evanjelizáciu, pretože amazonský ľud im mal poslúžiť iba ako prostriedok na dosiahnutie ich politických cieľov v Cirkvi. Pritom pripravili predstavenie o tom, čo znamená „cynický klerikalizmus“. Vo svojej frustrácii klérus a laici, ktorí svoje posty získali vďaka vplyvu svetsky zmýšľajúcej cirkevnej „nomenklatúry“, teraz intenzívne pracujú na odstraňovaní následkov svojej porážky. Vo svojom zbožnom želaní opakujú ako mantru vety: „Pápež ešte nepovedal posledné slovo,“ „Diskusia bude pokračovať,“ a „v nijakom prípade otázka nie je zmietnutá zo stola“. Kardinál Christoph Schönborn iba prehľbil zmätok, keď povedal: „Tieto rozhodnutia Amazonskej synody môžu ďalej dozrievať; otvorené dvere sa nezavreli.“

Zákon, podľa ktorého sú kňazi povinní zachovávať úplný celibát, vychádza z príkladu Ježiša Krista a patrí k pradávnej a apoštolskej tradícii podľa nemenného svedectva cirkevných otcov a rímskych pontifikov. Z tohto dôvodu sa tento zákon nesmie meniť v rímskej cirkvi nijakým vylepšovaním vo forme akéhosi dobrovoľného kňazského celibátu, či už na regionálnej alebo univerzálnej úrovni. Trvalé platné svedectvo Cirkvi hovorí, že zákon kňazskej zdržanlivosti „neprikazuje nové pravidlá; tieto pravidlá treba iba dodržiavať, pretože vinou neznalosti a lenivosti ich niektorí ignorovali. Tieto príkazy však majú počiatok u apoštolov a ustanovili ich Otcovia, ako je napísané: „A tak teda, bratia, stojte pevne a držte sa učenia, ktoré ste prijali či už slovom a či naším listom“ (2 Sol 2, 15). V skutočnosti mnohí ignorujú pravidlá našich praotcov svojou opovážlivosťou porušili čistotu Cirkvi, riadili sa vôľou ľudí a nebáli sa Božieho súdu.“(Pápež Siricius, dekretál *Cum in unum* v roku 386).

Dúfajme a modlime sa, aby sa rímski pápež riadili vyhlásením pápeža Benedikta XV.: „Zákon celibátu, ktorý je jednou z hlavných ozdôb katolíckeho kňazstva a prameňom najvyšších čností, musí zostať vo svojej čistote nedotknutý a Svätá Stolica ho nikdy nezruší ani nezľahčí“ (Prejav na konzistóriu, 16. december 1920).

Vieme, že ste obdivovateľom duchovnej a umeleckej krásy liturgie. Vaše meno sa často spája so slávením svätej omše podľa misálu z roku 1962. V čom vidíte prednosti tejto liturgie?

Spôsob, akým sa svätá omša slávi vo väčšine prípadov po celom svete v rímskom obrade, určite nie je to, čo otcovia koncilu mal v úmysle, keď sa omša slávi podľa nových liturgických kníh. Stačí len prečítať rozpravy o liturgii na koncile, aby sme zistili, že konciloví otcovia si len ťažko mohli predstaviť slávenie, pri ktorom je celebrant ustavične obrátený tvárou k ľuďom; omšu, v ktorej boli tradičné modlitby na obetovanie nahradené modlitbami z večere židovského sabatu, čím sa oslabil obetný charakter eucharistickej liturgie, pričom sa viac priblížila k protestantskému významu hostiny; omšu, v ktorej mnoho iných a často novo

vynájdeneých eucharistických modlitieb môže nahradzovať rímsky kánon; omšu, v ktorej sa používa výlučne jazyk ľudu; omšu, pri ktorej je Eucharistia prijímaná postojačky a na ruku; omšu, pri ktorej laici rozdeľujú sväté prijímanie; omšu, v ktorej ženy a muži v civilnom oblečení fungujú ako lektori a dievčatá a ženy miništrujú, neraz oblečené do klerikálnych ornátov (sutana a kamža). Keď človek vezme do úvahy všetky tieto prvky, ktoré nanešťastie schválila Svätá stolica na slávenie nového omšového obradu, potreba reformy posvätnéj liturgie sa stáva evidentnou a naliehavou požiadavkou.

Takzvaná „mimoriadna“ forma omše – ktorú by som nazval „nemennou“ formou rímskej liturgie omše – je vo svojich modlitbách a obradoch nepochybne objektívne teologicky a duchovne bohatšia, pretože jasnejšie vyjadruje podstatu svätej omše, t.j. obeť nášho Pána na kríži a posvätnosť a vznešenosť nebeskej liturgie. Myslím si, že nový omšový poriadok by bolo treba v budúcnosti reformovať takým spôsobom, aby sa viac priblížil a stal podobnejším nemennej či starodávnejšej forme rímskeho obradu omše, ktorý sa dnes nazýva „mimoriadnou“ formou. Takto bude vernejšie odrážať trvalý zmysel liturgického ducha Cirkvi, ktorý bol skutočným zámerom otcov Druhého vatikánskeho koncilu.

Obrady a celý tvar novej omše čiastočne prezrádzajú stratu nadprirodzena. Táto strata nadprirodzena je obrátením sa človeka k sebe, je zameraním sa na seba. Toto je jadro naturalizmu. A to sa veľmi zreteľne odráža v spôsobe slávania omše celebrovanej tvárou k ľuďom (*versus populum*), ktorý bol zavedený po koncile a, bohužiaľ, je stále normou. Tento spôsob sa dnes používa takmer v celej Cirkvi. Pred očami máme tento tvar liturgie zameraný na človeka a ten odráža život Cirkvi, jej hlavnú chorobu, ktorou je antropocentrizmus. Naliehavo potrebujeme ozajstnú liturgickú reformu, ktorá by mala spočívať v tom, že sa znova obrátime – vnútorne aj navonok – k Pánovi.

Byť spoločne obrátený počas modlitby rovnakým smerom je prirodzeným prejavom vo všetkých náboženstvách, dokonca aj vo falošných. Tento jav odráža zdravé vnímanie prirodzeného náboženského zmyslu. Keďže milosť predpokladá prirodzenosť (*gratia supponit naturam*), tento vonkajší prejav modlitby platí o to viac v pravom náboženstve. Od čias Starého zákona a potom v priebehu celých dejín sa Cirkev vždycky modlila v oficiálnej liturgii s celým zhromaždením obráteným k Pánovi, ktorého v Starom zákone reprezentovala Svätýňa svätých a v Novom zákone geografický východ, Pánov kríž a potom svätostánok, v ktorom je Pán reálne prítomný. Dokonca aj v niektorých rímskych bazilikách, ktorých apsidy neboli geograficky takto orientované, sa celebrant obracal smerom na východ. Povrchný liturgista to považuje za dôkaz, že sa omša slávila *versus populum*, čiže smerom k ľuďom. Takýto záver je však znakom povrchnosti a ideologickej krátkozrakosti.

Slávenie smerom k ľudu po čase oslabuje ústrednú pravdu, že svätá omša je v podstate to isté ako Kalvárska obeť. Svätá omša nie je pokračovaním Poslednej večere. Je to sviatosťné pokračovanie tajomstva Kríža. Táto pravda musí formovať náš duchovný i fyzický postoj. Eucharistickú herézu začal šíriť Martin Luther tvrdiac, že omša je akýmsi opakovaním a spomienkou na Poslednú večeru a nie sprítomnením Ježišovej obety na kríži. Lutherova eucharistická heréza, ktorá popiera primárne obetný charakter svätej omše prenikla do teologických fakúlt a seminárov a dostala sa do kázní mnohých kňazov a biskupov.

Do Novus Ordo by bolo potrebné zaviesť prvky tradičnej omše, spočiatku *ad libitum* – napríklad modlitby pred stupňami oltára, ktoré pomáhajú kňazovi a veriacim vstúpiť do svätej omše v správnom duchu. Dvojité Confiteor na začiatku tradičnej formy omše je tiež veľmi pedagogické a duchovne nápomocné.

Bohužiaľ, nový omšový obrad čiastočne zatemnil pravdu hierarchicky štruktúrovaného Mystického Kristovho tela, ktoré musí mať svoj odraz omšovou obradom. V novej svätej omši sa kňaz a veriaci modlia Confiteor spoločne bez rozlišovania. Postaviť kňaza a veriacich na jednu úroveň je protestantský spôsob myslenia a nezodpovedá apoštolskému, hierarchickému katolíckemu mysleniu.

Do novej omše by bolo potrebné opätovne zaviesť všetky teologicky hlboké a krásne modlitby ofertória, ktoré sa v rímskom obrade používajú takmer tisíc rokov. Tieto krásne staré modlitby sú symbolom predzvesti a očakávania – symbolickým spôsobom – nevysvetliteľne veľkého okamihu „zázraku zázrakov“ (*miraculum miraculorum*) eucharistickej konsekrácie. Všetky východné liturgie majú túto formu anticipácie v modlitbách obetovania. Je to spoločná tradícia všetkých obradov a musíme ju obnoviť v novej omši. Nemôžeme zotrvať pri nových modlitbách ofertória, ktoré sú cudzie celej tradícii katolíckej liturgie.

Ako zdôraznil kardinál Ratzinger a kardinál Sarah, eucharistickú modlitbu *Canon Missae* treba recitovať alebo modliť sa potichu, alebo aspoň tichým hlasom, aby sa vytvorila atmosféra kontemplácie a adorácie počas tých najsvätejších okamihov sviatostného sprítomňovania Najvyššej Obety. Toto sú skutočne najsvätejšie okamihy, ktoré človek môže zažiť tu na zemi.

Ak všetky tieto prvky tradičnej omše – slávenie *ad Deum*, sväté prijímanie po kľačiaci a na jazyk, modlitby pred stupňami oltára s dvojitém Confiteorom, tradičné modlitby obetovania, iba jedna eucharistická modlitba, t.j. rímsky kánon a kánon v tichosti – boli vložené do novej omše, už by sme do veľkej miery obnovili liturgiu všetkých vekov.

Ste pomocným biskupom na území bývalého Sovietskeho zväzu, kde ste sa narodili a strávili svoje detstvo. Takže máte skúsenosti s totalitou a post-totalitou spoločnosťou. Ako vnímate súčasný vývoj v Európe? Sme stále v kresťanskom prostredí, alebo sme už na ceste k pohanskej totalite?

Už teraz je zrejmé každému, kto ešte kriticky a nezávisle uvažuje, že Európska únia sa stáva akýmsi novým Sovietskym zväzom. Existuje čoraz viac dôkazov, že máme do činenia s režimom, s novým politickým a sociálnym establišmentom totalitného charakteru, s ateistickou vládou. Je to jasný ideologický program, ktorý je v podstate ateistický, materialistický, protikresťanský a dokonca rúhačský, s totalitným zavedením „práva na potrat“, homosexuálnej indoktrinácie, mýtu o zmene klímy a ničenía národných identít prostredníctvom udalostí, ako je „Globálna dohoda o bezpečnej, riadnej a pravidelnej migrácii.“ Tento nový „európsky Sovietsky zväz“ propaguje „globálny poriadok“ tzv „rodovej rovnosti“ pod skratkou „LGBT“. Z nedávnej histórie vieme, že zasahovanie do jazyka a manipulácia s jazykom sú súčasťou repertoáru autoritárskych režimov. Je to súčasť procesu realizácie záverečnej fázy marxisticko-komunistického plánu. Tým spoločenským a politickým organizáciám, ktoré sa ešte nezosúladi do jednej línie s jednotným myslením neo-marxistickej a slobodomurárskej svetovej ideológie, a preto si zachovali svoju slobodu myslenia a konania, by mal zazvoniť budík a mali by začať organizovať koalíciu legitímneho odporu, ktorý by zahŕňal všetkých ľudí so zdravým rozumom na Východe i na Západe, ako aj v Afrike a južnej Ázii. Svet naliehavo potrebuje hrdinských a ušľachtilých bojovníkov proti svetovej diktatúre, ktorá zotročuje ľudí absurditou rodovej ideológie, morálnej korupcie nevinných detí a genocídy nenarodených detí.

Núdzová situácia spôsobená koronavírusom Covid-19 taktiež poukazuje na dynamické procesy vedúce k totálnej kontrole celej svetovej populácie prostredníctvom centralizovanej štruktúry. Mnoho zrejmých a preukázaných prvkov ukázalo v dostatočnej miere, že úmrtnosť spôsobená Covidom-19 v niektorých krajinách nepresiahol úmrtnosť počas silnej sezónnej chrípky, a že táto situácia sa využíva ako nástroj na globálnejšie účely, ako napr. na postupné zavedenie nového svetového poriadku pod vedením centrálnych ideologických štruktúr. Pokiaľ ide o pandémiu COVID-19, **George Soros, jeden z najvplyvnejších zástancov nového svetového poriadku, v rozhovore s Project Syndicate dňa 11. mája 2020 uviedol: „Uvedomil som si, že prežívame revolučnú dobu, keď sú možné také veci, ktoré by boli nemožné, ba dokonca nepredstaviteľné v normálnych časoch, a teraz sú nielenže možné, ale pravdepodobne absolútne nevyhnutné.“** Musíme veriť, že všetky udalosti v dejinách sú v rukách božskej Prozreteľnosti, a že z týchto Božích rúk nič neunikne. Boh tiež dovoľuje, aby väčšie dobro vzišlo zo súčasného zla spôsobeného Covidom-19. Boh taktiež použije tento nový svetový poriadok na šírenie Kristovej vlády tak, ako na to svojho času použil Rímsku ríšu. Storočia a časy patria Jemu.

Zdá sa, že vaša skúsenosť s východnou Európou vám dáva lepšiu šancu porozumieť nám - Stredoeurópanom. Vieme, že ste niekoľkokrát zavítali na Slovensko. Vidíte rozdiely medzi nami a západnou Európou?

Videl som, že v strednej Európe, podobne ako na Slovensku, ktorého obyvateľstvo je prevažne katolícke, morálna a intelektuálna korupcia hlboko dekadentnej Západnej Európy ešte neprenikla medzi obyvateľstvo do takej globálnej miery. Diktátorský komunistický režim spôsobil, že ľudia v strednej Európe a na Slovensku nejakým spôsobom nadobudli odolnosť voči zjavným lžiam ideologickej propagandy režimu. Železná opona mala priaznivý vplyv aj na život Cirkvi, keďže ničivý teologický a liturgický liberalizmus nemohol do týchto krajín tak rýchlo preniknúť.

Po páde komunistického režimu v týchto krajinách začala deštruktívna neoateistická ideológia a štýl života prenikať do spoločenského života najmä prostredníctvom sociálnych médií, ktoré sa stali monopolom v rukách hlavného prúdu a protikresťanskej protiludskej západnej ideológie. Druhým hlavným strategickým prostriedkom ideologickej kolonizácie sú nové vzdelávacie programy pre školy a univerzity. Bohužiaľ, liberalizmus v teológii a liturgii už začal prenikať do života Cirkvi aj v bývalých komunistických krajinách strednej Európy. Spoločnosť a Cirkev na Slovensku musia byť maximálne ostrážité a musia kriticky a trpezlivo myslieť, aby ju neo-marxistická ideológia západnej Európy nezbavila pokladu kresťanskej kultúry a civilizácie, ktorá dala slovenskému národu skutočnú veľkosť a ušľachtilosť. Zároveň Katolícka cirkev na Slovensku má chrániť a brániť svoj najväčší poklad, ktorým je katolícka viera, to znamená, že katolícki Slováci by mali veriť rovnakým spôsobom a sláviť a milovať rovnakú posvätnú liturgiu ako ich predkovia, mučeníci a vyznávači viery. Slovensko sa musí chrániť pred dvoma mimoriadne nebezpečnými vírusmi: pred vírusom neo-marxistickej hedonistickej a ateistickej ideológie Európskej únie a vírusom teologického a liturgického liberalizmu a relativizmu.

Ako by sme mohli inšpirovať a pritiahnúť mladých ľudí žijúcich v hedonistickej spoločnosti? Čo sa vám pri evanjelizácii mládeže osvedčilo?

Každý úprimný človek túži po kráse, po kráse pravdy, po kráse ctnostného morálneho života, po kráse uctievania Boha.

Musíme ľuďom, najmä mladým ľuďom, ukázať krásu pravdy. Krása je príťažlivá; každá krása je príťažlivá. Musíme im ukázať rozumnosť pravdy, ktorú nám Kristus zjavil, a ktorú Cirkev nemenne učí už dvetisíc rokov. Túto pravdu nachádzame predovšetkým v katechizmoch a v učení cirkevných Otcov a učiteľov Cirkvi. Toto musíme vysvetliť mladým ľuďom a ukázať im nádheru a neotrasiteľnú pevnosť katolíckej viery.

Autentická katolícka tradícia vo viere, liturgii a v morálnom živote oslovuje celého človeka. Katolícka viera a tradícia, ako tomu bolo vo všetkých dobách, sa dotýka aj zmyslov, podnecuje zbožnosť a nadprirodzeným a vyváženým spôsobom komunikuje nadprirodzeno, predovšetkým v tradičnej liturgii: je to krása, ktorá sa výrazne dotýka zmyslov, pocitov. Toto sme mali v tradičnej liturgii a v tradičných pobožnostiach. Keď však cirkevný modernizmus a liberalizmus toto ľuďom odňal, vzniklo duchovné vákuum, do ktorého preniklo charizmatické hnutie s jeho metódami typickými pre protestantský pentekostalizmus, v ktorom hlavnú úlohu zohrávajú emócie a pocity.

Keď začneme zlepšovať liturgiu a spravíme ju posvätnjšiu a úctyhodnejšiu, keď začneme dávať ľuďom zdravé pobožnosti a zvlášť zdravú doktrínálnu a katechetickú formáciu, vtedy nové katolícke charizmatické hnutia a protestantské sekty nebudú také príťažlivé – zvlášť keď sami kňazi budú dávať dobrý príklad a vyžarovať svätosť vo svojich životoch.

Boh vložil do ľudskej duše hlbokú túžbu po pravde a kráse. Čím je ľudská duša čistejšia, a čím viac je naplnená milosťami viery, tým spontánnejšie je priťahovaná nadprirodzenou pravdou a nadprirodzenou krásou. Preto čisté duše nevinných detí, úprimné duše mladých ľudí, duše jednoduchých veriacich, duší, ktoré ešte nie sú kontaminované klerikálnou ideológiou antropocentrizmu v liturgii, priťahuje magnetizmus pravdy, poriadku, a krásy vyžarujúci z tradičnej latinskej omše.

Mladí ľudia cítia v hĺbke svojich duší, že sa rodia pre vyšší ideál, ba pre hrdinstvo. Štýl novej omše s jej výrazne redukovanou posvätnosťou a rituálnou krásou namiesto toho ukazuje priemernosť. Mladých ľudí, ktorí skutočne veria, priemernosť nepriťahuje. Rituál tradičnej latinskej omše taktiež ukazuje jasný hierarchický poriadok a dokonca istým spôsobom slávnosť vojenskej disciplíny, charakteristiky, ktoré priťahujú mladých mužov.

Skutočne duchovne obnovená Cirkev bude vyžarovať pravdu, krásu a svätosť. Mravne čistá Cirkev udržiava čistotu doktríny a mravne čistý život duchovenstva; slobodná Cirkev si zachováva svoju nezávislosť od svetských síl v duchovných veciach.

Jedným zo spôsobov, ako vyjsť z tejto krízy, ktorý túto krízu zažehná, je znovuoobjavenie nadprirodzena, primát nadprirodzena v živote Cirkvi. To znamená venovať čas modlitbe a eucharistickej adorácii, venovať čas kráse svätej omše a liturgii, praktizovaniu telesného pokánia, ohlasovaniu nadprirodzenej pravdy o posledných veciach a pravdy evanjelia. Musíme dať Krista a Jeho nadprirodzené zjavenie späť do centra pozornosti, pretože ono samo uzdraví celé ľudstvo.

Program je v skutočnosti iba jeden: sám Kristus. Nová evanjelizácia je cestou z krízy v Cirkvi. Najprv musíme zvýšiť a zintenzívniť život modlitby v Cirkvi na všetkých úrovniach. To znamená opäť dať do centra klaňanie sa Bohu, Kristovi. Znamená to opäť dať do centra Eucharistiu a sviatosť zmierenia. Uctievanie Krista v Eucharistii je prvý a najlepší spôsob evanjelizácie. Nemôžeme evanjelizovať, ak Kristovi nepreukážeme riadnu česť, najmä v Eucharistii. So všetkou vážnosťou a bez akýchkoľvek kompromisov

musíme obnoviť eucharistický kult. Je to nevyhnutné. Toto je jeden z najúčinnějších a najdôležitejších nástrojov novej evanjelizácie: šíriť krásu a dôstojnosť uctievania Boha, čiže šíriť význam prvého Božieho prikázania a vznešeného cieľa, pre ktorý bol človek stvorený: s láskou a poznaním uctievať Boha a vzdávať Mu slávu.

Pýtali sa Branislav Michalka a Mário Vadás

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rozhovor-s-mons-schneiderom-je-v-rozpore-s-bozim-zjavenim-tvrditze-boh-chce-rozmanitost-nabozenstiev/>